

ud på 98 kommuner, vil jeg ikke kalde at smøre tyndt ud. Og det, vi ikke må glemme, er, at de rykker sammen med alle de kommunale medarbejdere på beskæftigelsesområdet. Så vi får jo samlet de to grupper, altså de kommunale og de statslige, i ét hus, og ud over at der bliver det samme antal mennesker, som der er i dag, til at tage sig af de ledige, får vi den synergieffekt, der opstår af, at man flytter to kulturer sammen. Som jeg sagde i min tale: En krydsningsfrodighed, som vi oplever i mange tilfælde, vil også blomstre her, ingen tvivl om det.

(Kort bemærkning).

Jakob Axel Nielsen (KF):

Jeg har taget ordet, fordi jeg synes, der kommer mange bemærkninger fra oppositionens ordførere, som ikke har noget at gøre med det, vi behandler. Der er blevet talt om kønslig ligestilling. Det vil jeg nu gerne have mig frabedt, vil jeg sige til hr. Ole Sohn, men ligestilling kan vi godt gå ind for.

Det, som lige får mig til at tage ordet, er, at der tales utrolig meget om, hvilke redskaber der ligger i kommunerne i dag, og hvilke redskaber der ligger i AF. Lad os nu én gang slå fast: Vi bygger et nyt hus, og det hus er lavet til, at vi skal gøre en fokuseret, målrettet indsats over for de ledige, uanset hvem de ledige er. Det burde i virkeligheden nyde en stor opbakning, og det er også blevet rost.

Møblerne til det her hus er alle de beskæftigelsesmæssige redskaber, og møblerne er også det forhold, at man skal behandle ligestilling. Så hvorfor det skal have en eller anden særegen plads i den her debat, er mig fuldstændig ubegribeligt. Vi diskuterer strukturen, altså at vi bygger et hus, og mere er der sådan set ikke i det.

Formanden:

Det var jo oprindelig en kort bemærkning til ordføreren, men der var ikke meget kort bemærkning til ordføreren i det her. Derfor får ordføreren heller ikke ordet, og derfor går vi videre i ordførerrækken. Hr. Thomas Adelskov får ordet som ordfører.

Thomas Adelskov (S):

Man kunne måske starte med bare at konstatere, at der er nogle, der her er meget mere optaget af mursten og byggeri end indhold og virkning ude i det åbne land.

Bliver det lettere at være borger i Danmark med denne her kommunalreform og denne her ændring på arbejdsmarkedsområdet? Nej, det gør det ikke. Bliver det lettere at være ledig i det her land med de ændringer, som regeringen nu gennemfører sammen med Dansk Folkeparti på beskæftigelsesområdet? Nej, det gør det ikke. Kommer de ledige nu hurtigere i beskæftigelse med det her lovforslag? Nej, det gør de ikke. Får de ledige nu nogle bedre uddannelses tilbud og bedre aktiveringstilbud ud af de her lovforslag, vi behandler nu? Nej, det gør de ikke. Får virksomhederne lettere fat i den rigtige ledige, den rigtige arbejdskraft, som de står og har brug for? Nej, det gør de ikke. Bliver det lettere at bekæmpe arbejdsløshed i det her land? Nej, det gør det ikke.

Succesen for de socialdemokratiske ledede regeringer igennem 1990'erne, hvor det lykkedes os at reducere en arbejdsløshed på over 350.000 – vi skaffede 200.000 nye job – byggede på en national strategi og en national forankring af beskæftigelsesindsatsen, der havde til hensigt og som mål at styre arbejdsmarkedet, at gribe ind, når der var flaskehalse, og i det hele taget i et meget, meget tæt samarbejde med arbejdsmarkedets parter at lede det danske arbejdsmarked således, at vi undgik strukturproblemer.

Nu står vi over for et lovkompleks, der de facto kommunaliserer hele beskæftigelsesindsatsen. Det skaber problemer, og det bliver sværere at løse problemer.

Kl. 14.50

Vi frygter med de her lovforslag, at der vil ske en indhegning af arbejdsmarkedene ude i kommunerne med et tal på mellem 90 og 98 jobcentre, at man i stedet for at se arbejdsmarkedene og arbejdskraftoplandene som et hele nu vil begynde at se kommunegrænserne som den afgrænsning, inden for hvilken man skal prøve at finde beskæftigelse, aktivering og måske endda uddannelse.

Vi frygter, at man i arbejdsmarkedsindsatsen kommer til at kigge indad i stedet for at kigge udad, at man kigger på geografien i forhold til kommunegrænsen, langt mere end man kigger på den enkelte lediges behov, den ledige, der måske har behov for noget uddannelse, eller den ledige, der måske har behov for en særlig form for aktivering, særlige former for tilbud, men tilbud, som ikke findes inden for kommunens snævre grænser.

Vi bliver nødt til at konstatere, at arbejdsmarkedene i dag ikke holder sig inden for kommu-